

[Erhard Jacobsen.]

ved ekstra indsats, så vil han undlade at gøre denne ekstra indsats. Og i dag har vi en ganske urimelig beskatning af stigende indkomster. Hvor fejlen ligger, ved sikkert de fleste ærede medlemmer lige så godt som eller bedre end jeg. Det er dels den form for progression, vi har, dels den så sørgeligt berømte skattefradragsret. Uanset hvordan det ærede medlem hr. Thorkil Kristensen iøvrigt i den aktuelle situation vil se på spørgsmålet om denne fradragsrets hele eller delvise bortfald — og det skal vi jo slet ikke diskutere i denne forbindelse — er jeg sikker på, at det ærede medlem deler min opfattelse, når jeg i denne forbindelse peger på denne regels skadelige virkninger.

Jeg vil altså gerne slå fast, at man ikke kan tale om, at det er skatternes højde som sådan, der lægger en dæmper på borgernes lyst til at bestille noget og tjene mere, det er beskatningen af den sidste del af indkomsten. Og lad mig så minde om, at dette forhold virker kraftigst netop på den store gruppe af arbejdere og funktionærer, og det er jo denne gruppe, som i kraft af sin talrigdom må antages at spille den største rolle for produktionen.

Og endelig endnu et spørgsmål. Det er vedrørende de tanker om opsparing, som forøvrigt også det ærede medlem hr. Thorkil Kristensen har været inde på. Det ærede medlem nævnte nogle tal, som stammer fra en undersøgelse, der er foretaget ved Aarhus Universitet, og han pegede på den forskellige opsparing, der var for små, mellemstore og store indkomster. Det var 5 pct. for de små, 13 pct. for de mellemstore og 21 pct. for de største indkomster. Naturligvis kan man se noget af disse tal, men jeg synes ikke, at man fuldtud kan bedømme, hvordan skatten virker på opsparingen ud fra disse tal for den samlede samfundsmæssige opsparing. Man må erindre sig, at der er stor forskel på størrelsen af de grupper, der er tale om her.

Efter de oplysninger, jeg har, har vi

30 000 skatteydere, der i 1952 havde mere end 30 000 kr. i samlet indkomst. De havde tilsammen 1800 mill. kr., det er deraf, vi skal tage de 21 pct. Men samtidig var der ca. 2 millioner skatteydere, som havde under 20 000 kr., og som tilsammen havde en indkomst på 12 700 mill. kr. Skal vi tage 5—10 pct. heraf, bliver det et væsentligt større tal end det, man får ved at tage 5 pct. af den lille gruppes indkomster, og hvad betyder det? Selvom det er sådan, at af en stor indkomst opspares der af den enkelte væsentlig mere end af en lille indkomst, må man ikke gå rundt og tro, at samfundets samlede opsparing i største grad stammer fra de store indkomster. Det ville også stride imod alle erfaringer, som sparekasser og livsforsikringsselskaber og andre har gjort.

Jeg synes, disse ting skal tages med i betragtning, før man bruger de tal, som det ærede medlem ved denne lejlighed brugte.

Og endelig til slut et hjertesuk med hensyn til skattesnyderi. Jeg er ganske klar over, at det kommer til behandling senere, og jeg skal, om jeg så må sige, kun beskæftige mig med „de små midler“, som den højtærede finansminister formentlig har til rådighed, indtil loven eventuelt kan ændres. Jeg forstår, at den højtærede finansminister allerede har taget visse små midler i anvendelse. Med „små midler“ tænker jeg på dem, der ikke kræver nogen lovændring.

Jeg vil gerne henstille til den højtærede finansminister at tage endnu nogle foranstaltninger under overvejelse, som kan henregnes under disse „små midler“.

Det vakte jo en del opsigt, da det i sin tid kom frem, at nogle landmænd i Nordjylland havde begået skattesnyderi — altså ikke selve det, at de havde snydt, men måden det var sket på. Det syntes ganske åbenbart, at der burde have været noget mere kontakt mellem landbrugsministeriet og skattevæsenet i den sag, så havde snyderiet ikke været muligt.

Ud fra mit kendskab til den nuværende